

«ПОЦІЛУЙ ЖЕ МЕНЕ СИНІМ НЕБОМ, ЛЮБОВЕ ОСТАННЯ!..»

Наталія Петрівна Мельник (Гайбонюк) народилася у 1967 році у Млинові. Маленьку Наталю полонили романтичні розповіді своїх дідуся і бабусі – Івана та Катерини Онищуків, які здебільшого були засновані на лемківському фольклорі. Це виховання дало в майбутньому добрий поштовх до творчості та залишило слід в особистому житті. Сьогодні Наталія виховує сина Івана та доньку Катерину, є це, правда, донечка Даринка, але це вже інша розповідь.

У 1981 році батьки переїхали до містечка Березне, де Наталія у 1984 році закінчила середню школу. Ще у шкільні роки виявила здібності до літератури та малювання, неодноразово брала участь у виставках та шкільних олімпіадах, де переважно посідала призові місця.

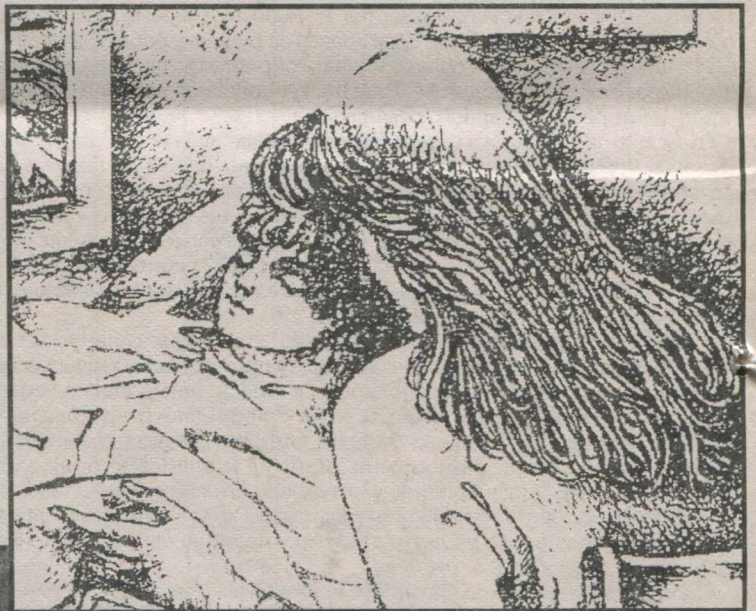
А в 1985 році вступила до Рівненського державного інституту культури та факультет культурно-освітньої роботи за спеціальністю «методична робота», який закінчила в 1989 році. Вже там виявила себе обдарованим сценаристом. Її роботи успішно використовували у міських та обласних масових заходах. Із 1989 по 1996 року працювала методистом в Калуському Народному Домі. Пізніше – менеджером з питань реклами на місцевому пивзаводі.

Перші римовані рядки почали з'являтися в школі у формі привітань для друзів та наставників, а далі було життя, з якого і народжувалася поезія.

Із 2001 року – підприємець.

Якщо ж уважно вслухатися у дихання рядків поетеси, то, безумовно, серце читача на струнах своїх зафіксує до болю знайомі мелодії ріднокраю, які поетеса у 2008 році акумулювала у збірці віршів «Вітер снів», книгу видала Фундація дослідження

Млинівщини у Львові та Калуська районна організація товариства «Лемківщина». Пропонуємо увазі читачів кілька поезій Наталії Мельник із зазначеної збірки. До речі, у «самвидаві» вийшла ще одна її книга «Паросток».

ВІТЕР СНІВ

Ніч. Сірий смуток стріч,
Дивна річ, темна ніч.
Світ від свіч у цю ніч.
Плин часів. Гомін рік.
Наче мить лине вік. Крик.
Із низин до вершин,
Із небес до глибин,
Громом дзвін, як полин...
І луна, і луна
Десь блукає одна.
В вирі снів, в бурі слів
Чути спів, дивний спів, сміх і гнів.
Вітер пісню завів.
Загудів. Засвистів
І у вир полетів
Вітер снів...

МІСЯЧНА СОНАТА

Ріка прекрасна у нічну годину,
Немов із бронзи верби та калини,
Лепеха шелестить і свіжість навіває,
Дорога зоряна – мов шлях до раю.
Місяць у небі перлами вкритий,
Повний, багрянний, світлом налитий,
Самого неба – царство без краю,
Йому замало, в річку пірнає.
В річку пірнає, хвилями дише,
А навкруг тиша, дивная тиша.
Темні води наче колише
Краса небесна – казкова тиша.
Дивне блаженство купатись тоді,
Віддатись зорям, щастю, воді,
Ринути в ріки незвідану даль,
Ген, чуєш... Сонату заводить скрипаль.

Я ХОЧУ!

Я хочу, щоб все було добре,
Як загнаний звір – я борюсь...
І як надоїло вже горе,
На світлу стезю не проб'юся!
І кривда, і зло – ви до краю,
Та віри в душі не втрачаю,
А доля мечем все карає,
І сили боротись немає...
За що тая кара – не знаю,
Я руки до неба здіймаю,
Прошу Тебе, Отче, благаю:
Спаси! Поможи! Пропадаю!
Промінчиком світлим озвись,
Надією в серці приснишь,
Та снами наснися новими,
Терпіння зішли і довіри!
Молюся... І знову молюся
Світанком, як тихо проснуся,
Як сина свого пригортаю,
Голубкою в небо злітаю...
Молюся... та щастя благаю,
Своїм ворогам все прощаю,
Цим душу від зла очищаю,
Надію знайду – бо шукаю!

Наталія
Мельник

ВІТЕР
СНІВ

ВДОМА

Мелодія літнього дня наче рай,
Пісню співає веселий розмай,
Хмарою біла, весільна фата
Пінною хвилею в небо зліта.
Сонце пірнає з дїтьми у ріку,
І червоніють вишні в садку,
Мальви розквітли і горлицю чути –
Ні, вже ніколи цього не забути!
Ніжна печаль – вечорова зоря,
Спека рососою лягла у поля,
Спокій туманом спливає довкола,
Душу тривожить п'янка матіола,
Хрущі гудуть... В траві коник цвіркоче,
А зорі у небі – симфонія ночі,
У сяйві прекраснім весь світ потопає,
То місяць все царство своє оглядає.
Сняться тоді вам казкові сни,
Наче з дитинства постали вони,
Спокій приносять, розвіюють втому,
А відбувається це тільки... вдома.